LUKÁŠ KOSAŘ

ŠARLATOVÝ PŘÍLIV

Šarlatový příliv

Lukáš Kosař

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2025

Vydalo v roce 202ř nakladatelství Solis,
Příkop 4, 602 00 Brno,
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 92. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování ©Lukáš Kosař

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53064-38-5 (ePub)
ISBN 978-80-53064-39-2 (Mobi)
ISBN 978-80-53064-40-8 (PDF)

Věnováno všem, pro které rodina znamená pevný a neochvějný základ.

Ať už větve stromu rostou v různých směrech, kořeny zůstávají jednotné.

Kniha nezobrazuje žádné skutečné osoby ani události. Jakákoliv podobnost s naší realitou je čistě náhodná. Názory a postoje knižních postav se nemusí nutně shodovat s názory a postoji autora. Naopak některá reálná historická fakta, postavy či zmínky v příběhu mohou být upraveny dle potřeb knihy.

Ve vyprávění vystupuje hlavní postava – vyšetřovatel hodnosti komisař. Toto je ve skutečnosti nejvyšší policejní hodnost ve Velké Británii, kterou reálně hlavní postava nedisponuje. V rámci příběhu byl ovšem tento fakt ohnut a upraven pro potřeby knihy. Rovněž jako pojem „policejní ředitel“, který ve Velké Británii neexistuje.

Jakékoliv vyobrazení rituálů, obřadů nebo zaříkání v této knize nepředstavuje přesný manuál pro jejich uskutečnění. Jedná se pouze o autorovy interpretace, fantasii nebo modifikace, které slouží pro účely příběhu v knize.

Obsah

Anotace *7*

Předmluva..... *8*

Prolog..... 9

Kapitola první..... *11*

Kapitola druhá..... *29*

Kapitola třetí..... *56*

Kapitola čtvrtá *78*

Kapitola pátá..... *105*

Kapitola šestá..... *130*

Kapitola sedmá *160*

Kapitola osmá 189

Epilog..... *220*

Dovětek o starém keltském svátku Samhain..... *230*

Anotace

„Rodina není jen o krvi, je o těch, kdo jsou ochotni tě podržet, když se svět obrátí proti tobě.“

V přímořské městečku Seacliff Retreat, ukrytém na západním pobřeží Walesu v hrabství Pembrokeshire, došlo k úmrtí starého muže. Oficiální zpráva hovoří o zástavě srdce.

Detektiv Carl Dawson, jehož rodinné pouto je s tímto člověkem spjato, má své pochybnosti. Poslední dobou od tohoto člověka totiž přicházela velmi podivná korespondence, která vyvolávala více otázek než odpovědí.

Dopisy popisující prapodivné pohanské obřady, nejenže znepokojovaly jeho zesnulého nevlastního strýce, ale děsily i mnohé starousedlíky ve městě.

Carl Dawson cestuje do ospalého města, aby se zúčastnil pohřbu a na vlastní pěst rozpletl pavučinu podivných souvislostí.

Co když tyto pohanské obřady nejsou jen bizarní tradicí a blížící se keltský svátek Samhain, kdy se stírá hranice mezi světem živých a mrtvých, není ve víru všech událostí náhodným pojítkem?

Nedosáhne podstata všeho mnohem hlubšího dna, než si detektiv zpočátku přiznává? A jakou roli sehrál ve spiknutí jeden starý muž?

Cesta, kterou si Carl Dawson tentokrát zvolí, určí jeho budoucnost a uzavře minulost. Aniž by dopředu tušil, stane se pro něj tento případ milníkem v životě. Konec a počátek.

Šarlatový příliv se blíží. Naposledy se nadechněte.

Předmluva

Vážení a milí čtenáři, právě se chystáte číst druhý díl mysteriózní detektivky v hlavní roli s komisařem Carlem Dawsonem. Jedná se o volné navazující pokračování, které se odehrává pár měsíců po případu v Northern Dawn (první kniha pod názvem Severní úsvit).

Pokud se vám předchozí kniha líbila, jsem si jistý, že si druhý díl zamilujete. Vystřídáme prostředí zahalené mlhou a obklopené lesy a podíváme se k moři v průběhu podzimu. Jelikož se jedná o pokračování a nejeden z vás na druhý díl čeká, přišlo mi příhodné za sebe připojit do knihy i tuto předmluvu.

V knize Severní úsvit jsem představil čtenářům detektiva jako celkem tajemného, neústupného, svérázného, ale i celkem nepřístupného člověka. V tomto pokračování zjistíme, že nemá tak docela kamenné srdce a jako každý, tak i Carl Dawson má své slabiny. Zjistíme mnohé informace o jeho soukromí a prozkoumáme jeho duši a myšlenky i z jiného úhlu.

Stále musíme brát v potaz, že se jedná o mysteriózní detektivku, obsahuje například různé nadpřirozené až fantaskní prvky a záležitosti, které by standardní detektivka nemohla obsahovat. O to víc věřím, že vás kniha nebude nudit a s napětím budete hltat řádek po řádku.

Až knihu dočtete, pochopíte, co jsem touto předmluvou měl na mysli. Nemohu ustrnout na mrtvém bodě, proto kniha přináší další případ zase z jiného pohledu a odehrávající se za odlišné situace. Vše má svůj důvod a nezapomeňte, Šarlatový příliv se blíží!

Přeji vám příjemné chvíle strávené s touto knihou a někdy příště u dalších příběhů zase na viděnou.

Lukáš Kosař

Prolog

V nejposvátnější části lesa, kde se prastaré duby dotýkají hvězd a měsíc září jako jediný svědek, se rozkládá tajuplná mýtina. Uprostřed ní právě vzplanula vysoká vatra.

Plameny tančí v taktu s tichým šepotem lesa, vrhají stíny na tváře shromážděných a odhalují jejich tajemství.

Okolo vatry je v dostatečné vzdálenosti na zemi nakreslen bílou barvou veliký, pravidelný kruh. Uvnitř něj postávají lidé různého věku a pohlaví oblečení v jednoduchých bílých hábitech, které zdobí symboly přírody a božství. Mnozí jsou dokonce polonazí, obličeje křiklavě pomalované barvami. A nezdá se, že by jim byla zima, i přestože je chladno.

Ve vlasech mají vetknuté různé ozdoby nebo na hlavě mají posazené rovnou celé věnce vyrobené z dubových listů. Některým se kolem krku houpe zavěšený pentagram, staroegyptský symbol ankh, trikvetra nebo znamení živlů.

Účastníci obřadu drží v rukou malé předměty. Nejčastěji drahé kameny jako acháty, akvamaríny nebo ametysty. Květiny v tomto ročním období zastupují chryzantémy, které pro přítomné mají hluboký duchovní význam. Nechybějí ani plápolající svíčky – symboly jejich osobního spojení s přírodou a duchovním světem.

Vedoucí obřadu, starší žena s vlasy v barvě stříbra, zvedá ruce směrem k nebi. Její hlas je jako šepot větru mezi listy, když začíná recitovat starodávné verše. Vyřčená slova se nesou nočním klidem, spojují se s praskáním dřeva v ohni a zpěvem nočních ptáků.

„Vítám vás, drahé duše, v tomto svatém okamžiku. Otevíráme kruh, aby nás obklopil ochranou a sílou. Nechť jsme spojeni s přírodou, našimi bohy a bohyněmi.“

Obchází kruh okolo hořící vatry a kreslí větývkou symboly do vzduchu. Během toho se zároveň obrací k jednotlivým světovým stranám.

„Kruh je náš štít, kruh je náš oltář, kruh je naše spojení s věčností. Nechť je tento kruh posvátný a chrání nás před vším zlým.“

Přítomní se přidávají a opakují slova po vedoucí obřadu.

„Vzduch, oheň, voda a země nechť sestoupí k nám. Buďte s námi v tomto okamžiku. Posilujte nás svou mocí.“

Žena se vrátila na své původní místo. Ze země zvedla předem připravené vykuřovadlo, ze kterého se linuly provázky bílého kouře z doutnajících bylin. Kruh je nyní uzavřen.

Obřad může pokračovat. Účastníci přistupují blíž k vatře, aby do ní vhodili svůj předmět. S každým gestem se zdá, že oheň nabírá na síle. Jeho plameny se mění střídavě na odstíny zelené a modré, jako by odrážely duše těch, kteří se rituálu účastní.

Když poslední z přítomných vhodí předmět do ohně, všichni se spojí v kruh, drží se za ruce a zpívají. Jejich hlasy se stmelují do jednoho, vytvářejí harmonii, která rezonuje s energií lesa kolem nich. Oheň ve středu pulzuje v rytmu jejich zpěvu, jako by byl živý. Ve vzduchu je cítit nepopsatelný mír.

Obřad se nachýlí ke konci. Oheň pomalu vyhasíná, zpěv ustává a les se vrací k nočnímu spánku. Ale energie stále visí ve vzduchu jako tichý svědek tajemství, která byla sdílena v posvátném kruhu okolo vatry.

Kapitola první

✦ I. ✦

Podzim roku 1992 se přiblížil s neúprosnou rychlostí. Od doby, co se odehrály tajuplné události v Northern Dawn, uplynulo již několik měsíců.

Detektiv Carl Dawson má obličej přitisknutý na chladné sklo a s mírným zájmem sleduje pahorkatou krajinu, která se mění v kaleidoskop barev. Léto, období plné radosti a života, se již dávno protočilo jako pružina v časomíře existence a předalo svou vládu podzimu, který s sebou přináší sychravé počasí.

Zhluboka se nadechnul. U stropu autobusu v uličce mezi sedadly se na několika místech pohupují vonné stromečky. Navzdory tomu nedokáží přebít nepříjemnou zatuchlinu, kterou vyfukuje klimatizace. Fakt, že je autobus našlapaný lidmi, tomu vůbec nepřidává.

Odlepil se od skla a vyhrnul rukáv svého flaušového kabátu. Hodinky, připnuté okolo zápěstí, tančily svými ručičkami v rytmu času. Polovinu cesty má za sebou.

Za poslední dobu pracoval na několika rutinních a nijak zvláštních případech. Zdaleka nic oproti extrémním situacím, které zažil v tom podivuhodném městečku na severu Velké Británie. Jenomže tentokrát bude mít jeho nový případ i jistou dávku osobní roviny…

Autobus brzy odbočil k benzínové pumpě a zastavil na odpočívadle. Řidič, který byl dosud zticha, vzal do dlaně mikrofon a oznámil cestujícím půl hodinovou přestávku.

Carl Dawson si promnul vykoukané oči, posbíral své věci a vyšel z autobusu ven protáhnout si nohy. Kromě toho si potřeboval už nutně odskočit. Cesta bude ještě trvat přinejmenším pár dalších hodin.

Na toaletách se nacházel sám. Posléze přistoupil k umyvadlu, odložil si na zem příruční kufřík a na okraj vedlejšího umyvadla klobouk. Na pár vteřin se na svou pokrývku hlavy zadíval. Už společně zažili nejedno dobrodružství. Do čeho se asi řítí nyní?

Otočil levým kohoutkem s teplou vodou, sehnul se k umyvadlu a oběma rukama si pořádně omyl obličej.

Jakmile se narovnal, srdce mu poskočilo v hrudi, jako by ho do něj něco udeřilo. V zrcadle za sebou spatřil děsivý výjev: průsvitný přízrak v podobě člověka s vytřeštěnýma zakalenýma očima, který po něm natahoval ruce.

Rychle se otočil s rukou připravenou okamžitě instinktivně tasit svou věrnou Berretu 92.

K jeho překvapení nikde nikdo. Ticho, jen šumění ventilátoru kdesi u stropu. Začal zhluboka dýchat. Znovu se sehnul k umyvadlu a opláchl si obličej, tentokrát v ledové vodě. S obavami pohlédl zpět do zrcadla. Spatřil v něm jen sám sebe…

Na pár vteřin se potichu rozesmál, ale pak si uvědomil, že vypadá jako cvok a raději ztichl.

„Nejsem přece blázen," uklidňoval se polohlasně.

Na toalety právě vešel nějaký muž. Detektiv si rychle otřel ruce do papírového ubrousku, posbíral své věci a vyšel ven na vzduch.

Netrpělivě pohlédl na hodinky. Ještě čtvrt hodiny do odjezdu. Nesnášel čekání a postávat venku nebylo nijak příjemné. Vzduch už začínal foukat o poznání chladněji. A opodál se po dálnici proháněla auta, která navíc ovzduší činila těžko dýchatelným.

Ještě pár minut vydržel, provětral si hlavu přeplněnou myšlenkami a pomalu došel zpět do autobusu. Polovina lidí již byla zpátky na svých místech. Usadil se a oči zabořil zpět do skla. Nuda…

Jakmile nastoupili i zbývající cestující, řidič zavřel dveře, nastartoval a brzy se ocitli zpět na nekonečné dálnici.

✦ II. ✦

Přízrak v zrcadle na benzínové pumpě, potlačená touha se bláznivě rozesmát, nepřihodilo se to poprvé. Podobné výjevy a přízraky ho už pár týdnů sem tam děsily. Naneštěstí jen tehdy, když u toho nikdo jiný nebyl.

Přepracování vinu nepřikládal. Pracovní nasazení vzhledem k posledním odlehčeným případům ani nemohlo být nijak přehnané. Domů chodil včas, víkendy trávil čtením svých oblíbených knih, odpočinkem, procházkami nebo v posilovně.

Speciální oddělení londýnské kriminálky, známé jako „**POO-NPV“**, v celém znění „**Paranormálně-okultní oddělení pro nevysvětlitelné případy a vraždy“**. Být členem této utajené skupiny je závazek, který jeho členy automaticky katapultuje mezi policejní elitu.

Závazek vyšetřovat ty nejnechutnější a nejzvrácenější vraždy a úmrtí. Bestiální vrazi, maniaci, sekty, kulty a věci či úkazy, které nelze racionálně vysvětlit. Ta práce ho naplňovala, uměl v ní chodit, ale co když se blíží čas, kdy s tím bude muset seknout?

Odmítal si sveřepě připustit, že by mohl nastat konec. Během vyšetřování posledních případů došlo sice k pár podivnostem, ale že by udělal někde chybu? No, možná…

Právě seděl v autobusu, který směřoval na západní pobřeží Walesu, do přímořského městečka Seacliff Retreat, v hrabství Pembrokeshire.

Čekala ho účast na pohřbu příbuzného, Alana Daltona, který zemřel minulé úterý, dvacátého října 1992, ve věku pětasedmdesáti let. Uzavřeno s tím, že došlo k náhlé zástavě srdce. V tomto věku by nebylo takové úmrtí příliš zvláštní. Kdyby si už pár měsíců zpátky Carlu Dawsonovi v pravidelných dopisech nestěžoval na podivné sabaty, jak je nazýval, odehrávající se za městem.

Pod širým nebem měla jakási skupinka lidí pravidelně uskutečňovat pohanské obřady, halasit, dělat bordel a děsit místní. Před nikým své počínání ale neskrývali. Právě naopak, jako kdyby dávali najevo, že před nikým nic netají. Zástěrka?

Alan Dalton rozhodně nebyl jediný, kdo s jejich počínáním nesouhlasil. Mohl se ale stát odpůrcem tak hlasitým, že pro ně znamenal přítěž? To Carl Dawson nevěděl, protože Alan Dalton nebyl v dopisech příliš sdílný.

Celkem příznačný přišel detektivovi fakt, že v souvislosti se všemi skutečnostmi, se kvapem blíží vypuknutí oslav pohanského svátku Samhain.

Svátek pocházející z dávné keltské duchovní tradice označující konec sklizně a začátek zimy, temné části roku, spojený také s rituály zahrnujícími oheň, během kterých se účastníci oblékají do různých přestrojení. Zní to až příliš nevinně?

Samhain je ale předně považován za dobu, kdy se stírá hranice mezi tímto světem a světem duchů.

Detektiv si mohl být jistý, že v příštích dnech tito lidé nevynechají ani oslavy tohoto svátku. A pokud si správně vzpomínal, Alan Dalton se v dopisech také jedinkrát zmínil o novopohanském náboženském hnutí Wicca. Vše do sebe pomalu zapadá? Naopak.

Koktejl podezřelých náhod a pojítek pomalu houstnul. Pomyslnou třešničkou byla vzpomínka, kdy jeho příbuzný popisoval své rodné město jako semeniště podivínů a až přehnaně pověrčivých starousedlíků, z nichž někteří dokonce věří v jakési vodní tvory obývající pobřežní vody.

Komisař ovšem v rámci zachování zdravého rozumu v nějaké výplody fantazie odmítal zarputile věřit. Kromě všech skutečností se město Seacliff Retreat překvapivě nepojí s žádnými výraznými nebo známými tragédiemi či vraždami, které by stály za zřetel.

S požehnáním policejního ředitele nyní cestuje na zítřejší pohřeb. Jako vedlejší úkol má zjistit, zda se pod nenápadnou kůrkou kombinace náznaků neskrývá něco závažnějšího.

Alan Dalton byl nevlastním bratrem detektivova otce. Odstrčený samotář, který si oblíbil Carla Dawsona, protože ten jím nikdy nepohrdal. Nebylo proč.

Ve městě by navíc detektiva neměl nikdo poznat. Sice zde párkrát v dětství krátce pobýval, ale kdo by si pamatoval jedno konkrétní dítě, které už dávno vyrostlo? A pokud se měl kdykoliv později se starým pánem setkat, ten vždy ochotně přicestoval do Londýna. Hlavní město totiž velmi rád navštěvoval.

Alan Dalton občas cítil potřebu se alespoň na chvíli odpoutat od ospalého rodiště, které zároveň nechtěl jako starý konzervativec navždy opustit. Dokud to tělesná schránka umožňovala, poměrně dost

cestoval po světě. A když byl unavený, vrátil se na pár týdnů či měsíců domů.

Carl Dawson se potřeboval na vlastní oči přesvědčit o pravdě, a pokud by se jeho obavy potvrdily, památka Alana Daltona nezůstane nepomstěna.

✦ III. ✦

O pár nekonečných hodin později

Vyleštěnými polobotkami došlápl na tmavě šedý asfaltový povrch. Popošel pár kroků pod blízký nevkusný přístřešek z betonu a protáhl se. Záda dosud mučená nepohodlným sedadlem zakřupala a dostavila se neskutečná úleva.

Pár lidí, kteří vystupovali spolu s ním, se pomalu vykodrcali z autobusu a postupně se rozešli do všech světových stran. Detektiv ještě vyčkal, než mu řidič vyloží kufr ze zavazadlového prostoru.

Cesta vedla pouze jediným možným směrem. Oproti bahnem pokryté cestě v Northern Dawn poměrně slušná, široká silnice a vedle ní dlážděný chodník.

Betonové dlaždice, kterými byl chodník tvořen, byly sice křivě usazené, ideální na zvrtnutí kotníku, ale zažil už horší cesty.

Zanedlouho detektiva uvítala cedule, která slavnostně všem příchozím sdělovala, že překračují hranice katastru města Seacliff Retreat. Znovu si vzpomněl na Northern Dawn, kdy musel podobnou ceduli hledat zarostlou v křoví.

Nyní se před ním vznášel jemný opar mlhy s nádechem soli, která s běžnou pravidelností pohlcovala město od blízkého moře a působila jako ozdravný balzám. Zvlášť pro člověka, jehož průdušky a plíce jsou zvyklé fungovat ve velkoměstské džungli Londýna.

Vykročil kupředu.

✦ IV. ✦

Míjel první domy. Neubránil se údivu nad skutečností, že se i tak velké město zaseklo v minulosti. Konkrétně někdy ve čtyřicátých letech v kombinaci s ještě staršími budovami. A korunu všemu nasazovaly domy postavené maximálně pár let zpátky.

Na pár vteřin zavřel oči a zasnil se. *Proč bych jednou nemohl vyšetřovat případ v tropech, za tepla, odpoledne bych trávil u moře s mojitem a usrkával bych ho brčkem,* posteskl si komisař a vrátil se zpět do bídné reality.

Nemohl se rozhodnout, jestli se mu město líbí. Obletovala zde silná aura nutkavého dojmu, že je tady oproti okolnímu světu něco v nepořádku. Déjà vu? Opravdu se musí všechny podivné události stávat v takových dírách? Něco na tom asi je.

Zakřenil se s koutky úst svěšenými dolů a zavrtěl hlavou. Pokračoval dlouhou ulicí. Auta zaparkovaná před mnoha domy odhadoval na novější data výroby, ale našlo se i množství historických kousků. Například vůz Austin Ten v nějaké z novějších verzí po roce 1940.

Pokud někoho přece jenom na ulici potkal, příliš si ho dotyčný nevšímal. Asi svým dlouhým flaušovým kabátem a kloboukem mezi místní staromilce dokonale zapadl.

Došel až na nepravidelné historické náměstí, v jehož vzdálenějším středu stála velká kašna. Z jejího středu vyrůstal zdobený, čtverhranný obelisk. A socha, která stála na jeho vrcholu, detektiva celkem zaujala.

Na jedné noze tam balancovala kopie patrně barokní sochy amora. Rozložitá křídla a v rukou něco, co připomínalo kopí. Působila jako rozpohybovaná. Ostatně, dramatické pózy byly pro tento sloh typické.

„Co někoho proboha vedlo umístit sem sochu amora?“ podivil se nahlas detektiv Dawson. Ze zvědavosti ještě nakoukl do kašny. Na mělkém dně se třpytily mince.

Odvrátil pohled a rozhlédl se kolem. Podél celého náměstí se táhly až čtyřpatrové domy s klenutými podloubími.

Historický šarm minulosti zakonzervovaný v čase. Takové domy mívají prostorné byty s vysokými stropy, dřevěnými či parketovými podlahami a elegantními štuky. Pokud jsou byty vytápěné a přes své stáří moderně vybavené, jistě bude obytný komfort na přijatelné úrovni i v současné době.

Odložil si na zem větší zavazadlo a volnou rukou sáhl do vnitřní náprsní kapsy kabátu, odkud vytáhl lísteček. Stála na něm napsaná adresa hotelu, který se jmenoval *Ztracená věčnost*. Lidé jednoduše zbožňují záhadná, temná pojmenování. A tak chtě nechtě propukl v krátký, ale zoufalý smích.

Raději ovšem neotálel, než si ho někdo všimne, popadl do ruky odložený kufr a přešel po žulových kostkách náměstí na druhou stranu. Pokračoval krátkou navazující ulicí a tentokrát ve vzduchu ucítil ještě znatelnější závan mořské soli.

Koukal do země, aby přes dlažební kostky náhodou nezakopl a nerozbil si na přivítanou hubu. Zanedlouho před ním v oparu mlhy vyrostla rohová budova hotelu, nacházející se na rozdvojení ulic ve tvaru písmene V.

„Takže *Ztracená věčnost*…," povzdechl si a vykráčel po pěti schodech ke vchodu.

Hlavní náměstí s kašnou

✦ V. ✦

Recepce. Pult z lakovaného mahagonového dřeva, na zdi za ní připevněná deska s háčky, na kterých visely klíče od pokojů. Napravo od recepce se nahoru vinuly schody do poschodí, nalevo se nacházel maličký osobní výtah.

Kousek od něj stál ratanový stoleček s kulatou tabulí skla na vrchu. Okolo čtyři, rovněž ratanové, židle s purpurovými polštářky, ozdobené třásněmi, v koutu stojan na deštníky, v druhém koutu umučená palma v květináči a pod oknem zažloutlý radiátor.

Až nyní si detektiv všiml recepčního, který seděl za pultem. Byl strnulý a působil dojmem, že je s recepcí srostlý. Jako kdyby s ní splýval.

„Dobrý den," pozdravil a odložil si vedle sebe na zem větší zavazadlo.

Ten chlap měl v koutku zastrčený tlustý doutník, který zlehka dýmal a sytil místnost štiplavým pachem. Na detektivův pozdrav nereagoval.

„Dobrý den," zopakoval nezměněným tónem a postavil se přímo před pult recepce.

Obtloustlý čtyřicátník, bez špetky života, vytahané líce. Připomínal míšence buldoka a právě narozeného mimina s krabatým pomačkaným obličejem. Vousy naježené jako propuštěný trestanec a nepřítomný pohled.

Konečně se pomalu pohnul a své zakalené oči upřel na detektiva. Přikývl na pozdrav a rovnou se chraplavým hlasem zeptal: „Pokoj?"

„Jo, pokoj," odsouhlasil v poklidu.

„Mhm," zabručel. Otočil se na židli, sáhl po prvním klíči s číslem sedm a podal ho detektivovi na stůl. „Číslo sedm."

„Platí se potom?"

„Jo. Na kolik dní?"

„Na neurčito."

„Na jméno?"

„Carl Dawson," sdělil pravé jméno, které nikdo stejně znát nebude. Pokud náhodou vycházely články v novinách o vraždách, na kterých on nebo jeho kolegové pracovali, stejně se nikdy jména vyšetřovatelů neuváděla.

Chlap si vyndal z úst doutník a odložil ho vedle na popelník. Jméno si zapsal do rozevřené knihy. Detektiv nenápadně nahlédl, i když nedokázal na tu vzdálenost a naruby nic přečíst. V hotelu však nebyl jediným ubytovaným hostem.

„Na pohřeb?“ zeptal se chlap, když už si chtěl detektiv vzít z pultu klíče.

„Jak jste to poznal?“

„Sem všichni jezdí jenom na pohřby svých příbuzných nebo známých. Dovolenou asi nebudete v takovém městě trávit. Alan Dalton, že jo?“ kývl k němu hlavou.

Carla Dawsona překvapilo, že ten muž dokáže složit větu o více slovech.

Opřel se o pult. „Ano, jsem tady kvůli jeho pohřbu. Vy jste ho snad znal?“

„Hodně lidí starýho Alana znalo. Byl samotář a poslední dobou takovej zatrpklej…“

„Aha, a jen tak mimochodem… Kde se tady dá dobře najíst?“

Odkašlal si a zagestikuloval rukou. „Kousek odsud je hospoda, kde docela dobře vaří. Když vyjdete ven, tak jděte zpátky na náměstí a pak uličkou doleva.“

Pousmál se. „Tak díky.“

„Za málo. Jo, a výtah nefunguje.“ Strčil si znovu do úst doutník, opřel se o opěradlo židle a opět nasadil výraz totální strnulosti.

Carl Dawson přikývl, vzal si z pultu klíče od pokoje a ze země odložené zavazadlo a vyšel do prvního patra.

Pokoj byl sice zlehka zaprášený, ale kromě toho čistý a útulný. Dvoumístná velká postel, vlastní koupelna, okno do ulice a na konferenčním stolku dokonce telefon.

✦ VI. ✦

Vybalil si věci a půl hodiny věnoval odpočinku. Pistoli kvůli návštěvě restaurace pro tentokrát přendal do pouzdra na opasku. Nechtěl na veřejném místě vyvolávat pozornost bouchačkou v podpažním pouzdře.

Podle pokynů recepčního onen hostinec našel celkem snadno. Nešlo přehlédnout velký prostý nápis RESTAURANT sestavený z jednotlivých písmen umístěných na štítu domu.

Poměrně čistý podnik s výčepem, kde na barových stoličkách vysedávala trojice štamgastů, a částí pro hosty oddělenou přepážkou. Carl Dawson zamířil rovnou tam a usadil se za stůl, přes který byl přehozený indigově modrý běhoun. Kabát si přehodil za sebe přes židli.

Zanedlouho přišla servírka. Asi čtyřicetiletá, štíhlá špinavá blondýna. Až na kruhy pod očima, pravděpodobně způsobené únavou, i celkem pohledná ženská.

„Vítejte u nás. Co si dáte na pití?“ zeptala se a nepatrně se usmála.

Úsměv vřele opětoval. „Dal bych si pořádný grog, k tomu kostku cukru, plátek citrónu a vedle sklenici vody.“

„Budete jíst?“

„Budu, umírám hlady.“

„Pak jste k nám zavítal správně. Mohu vám nabídnout specialitu našeho podniku: Fish and chips, z ryb ulovených našimi rybáři. Nebo masový kotlík s bramborami. Jako dezert podáváme čerstvý jablečný závin.“

„To nezní špatně. Dám si Fish and chips a ten závin, prosím.“ Tentokrát se na servírku pousmál ještě víc.

Pokynula hlavou a mrkla na něj. „Přinesu vám to.“

Odkráčela k výčepu, kde se zároveň nalézal i vstup do kuchyně. Jakmile zašla dovnitř, ze stoliček slezli ti tři muži a zamířili za Carlem Dawsonem. Netvářili se moc přátelsky.

„Hej, odkud seš?“ zeptal se s mávnutím ruky první, s dlouhým plnovousem, oblečený mimo jiné ve výrazně modré manšestrové bundě.

„Neumíte pozdravit, pánové?“ nahodil úsměv a zůstal na nich viset očima.

Podívali se tázavě jeden na druhého.

„Hele, vole, neumíš vodpovědět?“

Uchechtl se. „A vy pozdravit?“

Mezitím vyšla z kuchyně ta milá servírka. Ihned si všimla, že ti tři nesedí na svých místech. Zarazila se, když uviděla, že otravují jejího hosta. Byla však zvědavá, jak se věc vyvine a opřená o pult znepokojeně vyčkávala.

„Hele, chlapečku, neznáme tě. Co seš zač?“

Měli štěstí, že na něj narazili v dobré náladě, kdy mu nevadilo se špičkovat s dotěrnými ochmelky.

Ti dva se postavili po boku toho prvního, patrně jejich vůdce. Džínové bundy s nášivkami rockových kapel. Typičtí hospodští rváči.

Rozhlédl se nápadně po lokále. „A koho se mám dovolit, abych si zašel na jídlo? Nikde nevidím cedulku, že musím vyplnit přihlášku.“ Opřel se zády o opěradlo židle. Nebál se jich, ale přemýšlel, kam až to povede.

Ten prostřední proti němu varovně zdvihl prst. „Hele! Hele! Chovej se slušně. Budeš nám muset povědět, co tady pohledáváš.“

„Co se obvykle dělá v hospodě?“ zeptal se.

Škytl a znovu zdvihl varovně prst. „Hele! Hele, vole! Dávej si bacha, jo?“

Náhle do detektiva vjel vztek. Neuměl si to vysvětlit. Možná… Zvedl se však ze židle, až zaskřípala nohama o linoleum. V tu chvíli mezi ně vrazila servírka a položila na stůl vařící grog v průhledné sklenici z varného skla, položený na nerezovém podtácku, dokonce tři kostky cukru, plátek citrónu a lžička na zamíchání. Vedle pak sklenici vody.

„Necháte ho být?! Je to můj host, ne váš! Vypadněte nebo se sem už nevracejte!“ okřikla je.

Detektiva uchvátilo, jak se proti třem mužům tato štíhlá žena nebojácně postavila čelem.

Rozhněvaní otrapové věnovali Carlu Dawsonovi poslední rozzlobený pohled, něco potichu zanadávali a odešli pryč za neustálého ohlížení se. Aby snad dali najevo, kdo je tady pánem.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se starostlivě.

„V pořádku, ale děkuju. Já bych si s nimi poradil.“ Přitáhl si zpět pod sebe židli a posadil se.

„Viděla jsem, ale nechci, aby se tady někdo rval. No, přesto přijměte mou omluvu. Tady máte ten grog a vodu, jídlo hned přinesu.“

Na okamžik se vytratila a přinesla z kuchyně čerstvě usmažené Fish and chips. Závin hned následoval, byl ohřátý a vinula se z něj opojná vůně skořice a pečených jablek.

Otrapové už nechali detektiva být. Po jídle si servírka přišla pro nádobí a pak se zastavila ještě jednou.

„Promiňte, pane…,“ zarazila se, když si uvědomila, že nezná jeho jméno.

Navázal s ní oční kontakt. „Dawson, slečno.“

Začervenala se. „Pane Dawsone, přijměte jako omluvu pohoštění na účet podniku.“

Zamával před ní nesouhlasně dlaněmi. „To určitě ne, zaplatím. Vy za jejich chování přece nemůžete.“

„Tak moc děkuju…,“ přijala neochotně, protože pochopila dle výrazu, že s ním nemá cenu smlouvat. „A mohu se zeptat? Vy jste přijel na ten pohřeb?“

„Ano,“ přikývl a ani ho už nepřekvapilo, že se ptá.

„Pana Daltona jsem trochu znala, občas sem chodil na pivo.“

„Aha, to je náhoda. A kdy u vás byl naposledy, jestli se můžu zeptat, slečno…?“

Mávla rukou a neznatelně se začervenala. „Jaká slečna, jsem Margaret. Naposledy byl na pivu asi měsíc zpátky. Nechodil moc často a většinou skončil u druhého piva.“

„Chodil sem sám?“

„Ano, sám.“

„A nějaké problémy s někým měl?“

„Ne, tady s nikým.“

„Promiňte, že se tolik vyptávám. Byl to můj starý známý.“

„Nevadí, jen se ptejte.“

„Stejně už zaplatím,“ vytáhl z kapsy nějaké libry a podal je servírce. „Bude tolik stačit?“

Přepočítala rychle očima peníze. „Vrátím vám, dáváte mi moc.“

Natlačil servírce peníze, aby si je musela vzít a ruce spustil do klína. „V pořádku, zasloužíte si je, jídlo bylo moc dobré.“

Zářivě se usmála. „Ááá, jste moc laskavý, pane Dawsone. Ráda vás zase uvidím.“

Detektiv se rozloučil s tou milou servírkou, hodil na sebe kabát a vydal se k východu. Myslel, že ho budou ti ochlastové sledovat na ulici, ale kromě nasraných pohledů si víc nedovolili.

Vyrazil rovnou do hotelu na pokoj, aby se prospal. Zítra se koná pohřeb. Tam snad zjistí víc.

Hotel Ztracená věčnost

✦ VII. ✦

Carl Dawson kráčel spokojeně za neznatelného klapotu podrážek jeho polobotek po staré městské ulici.

Zpoza rohu se náhle přímo před ním vynořila podivná postava a zastoupila mu cestu. Jako kdyby na něj celou dobu čekala. Trochu ho zpočátku vyděsila.

Shrbená stará žena v několika vrstvách oblečení, rozcuchané prořídlé vlasy, hluboké šedé oči.

„Pane," oslovila ho s hlasem, který zněl jako šepot listů na podzim. „Dovolte mi nahlédnout do vaší budoucnosti."

Detektiv se zastavil a prohlédl si tu stařenu s jistou nedůvěřivostí. Je snad pouťová šarlatánka?

„Děkuju, ale nechci," odpověděl ledově bez dalšího zájmu.

Stará žena se jen usmála, ale přesto z cesty neuhnula.

„Každý má právo znát svůj osud," řekla a natáhla svou ruku k jeho.

Detektiv se chvíli zdráhal, ale nakonec jí podal svou pravici. Jakmile mu vyzradí snůšku nesmyslů, bude moci jít dál a konečně se té otravné ženy zbaví. Za normálních okolností by jednal jinak, ale byl stále poměrně dobře naladěn.

Stařena se záhadně pousmála, vzala detektivovu ruku do svých. Prsty měla studené jako led, ale na dotek jemné jako hedvábí.

Začínala studovat jeho dlaň, její oči se pohybovaly od zápěstí až po konečky prstů. Lehce se dotýká jeho ruky, jako by z ní četla neviditelný text.

„Vidím zřetelně vaše životní linky," sdělila tiše. „Jsou silné a jasné, ale také plné zvratů."

Nedůvěřivě na ni hleděl. Zatím mu sdělila všeobecné plky, které mají šarlatáni naučené a opakují je všem dokola.

Její prst se zastavil na jedné z čar. „Tady," řekla a ukázala na dlouhou linii táhnoucí se od jeho zápěstí až k prstu. „To je vaše osudová čára. Vidím, že jste čelil mnoha výzvám, a ještě čelit budete."

Pak se přesunula dál. Stále nic, co by ho zaujalo.

„A tady," pokračovala, „leží linie srdce. Vidím, že jste člověk plný vášně, ale také bolesti."

Detektiv ji s přimhouřenýma očima z vrchu sledoval a upřímně ho přestávalo divadlo se čtením z ruky bavit.

Stará žena ovšem z dlaně četla dál. V očích se jí ale zračil stále větší smutek. Každá linie, každý záhyb na jeho dlani pro ni byly jako otevřená kniha. A i přestože se detektiv necítil zrovna dvakrát příjemně, nedokázal se odrhnout.

Střídavě nyní přešla i k jeho očím.

„Blížící se temnota pro vás bude odteď znamenat šarlatovou barvu. Ale nezoufejte, pane, i v temnotě je možné nalézt zdroj světla."

Detektiv na ni chvíli mlčky hleděl.

„Víme oba, že pouťové věštby nemají žádnou váhu."

Stařena, ačkoli by se mohla urazit, zůstala v naprostém klidu. „Vzpomenete si na mne, až vám šarlatová zkříží cestu. A vězte, že vám odvaha, síla ani odhodlání nebudou co platné."

„Poslyšte, co máte pořád s tou šarlatovou?"

„Šarlatová v mnoha podobách nás brzy zaplaví. A pokud nehodláte bojovat až do konce, utečte, dokud je čas."

Carl Dawson na okamžik zavřel oči a snažil se vymyslet nějakou slušnou odpověď. Jenže poté, co je otevřel, stařena byla pryč.

Pokud se nevypařila, nemohla tak rychle nikam zmizet. Pokládal si otázku, jestli se mu vše jen nezdálo. Ale dotýkala se ho, mluvili spolu… Pevně doufal, že nepřišel o rozum už úplně.

Šarlatová… příliv… Začínal mít o městě a o tom, co se zde děje, jisté pochybnosti…

Kapitola druhá

✦ I. ✦

Pohřeb Alana Daltona se konal dalšího dne po ránu na rozlehlém, a především větrném hřbitově, obklopeném cihlovou zdí.

Hřbitov se nacházel na okraji města, odstrčený od všeho dění. V jeho středu stála pouze malá, ale hezky udržovaná kaple.

Na místo dorazil detektiv mezi prvními, byl totiž dochvilný a na této vlastnosti si zakládal. Čtvrt hodiny po něm pak přišla většina, napočítal okolo třiceti lidí. Postával bokem, prozatím se s nikým nevybavoval, jen pozoroval.

Zanedlouho, téměř na čas, přišel i kněz. Podle toho, co detektiv pochopil posloucháním cizích rozhovorů lidí na hřbitově, vlastního kněze ve městě neměli, a proto dorazil odjinud. V závěsu ho následovali čtyři silní chlapi v černých oblecích nesoucí rakev s ostatky.

Carl Dawson neměl podobné události moc rád. Ano, patřilo to k životu, ale přece jenom… Pro tentokrát by se snad mohl překonat.

Přítomní smuteční hosté se rozestavěli okolo vykopaného hrobu, nad kterým nyní spočívala rakev s Alanem Daltonem. Kněz započal svou smuteční řeč.

„Drazí přítomní, dnes jsme se zde sešli, abychom si vzpomněli na život našeho milovaného bratra, kamaráda, přítele Alana Daltona, který nás minulý týden náhle opustil a odešel na věčnost.“ Pokřižoval se.

„Alan Dalton byl člověkem plným lásky, radosti a dobroty. Jeho život provázel úctu k druhým, a i když žil zde v Seacliff Retreat samotářským způsobem života, byl považován za oblíbeného člověka.

V těchto těžkých chvílích je důležité si připomenout, že smrt není konec, ale začátek nového života. Věříme, že Alan Dalton je nyní v Boží přítomnosti, kde vládne mír a radost.

Ať nám jeho život slouží jako připomínka toho, jak máme žít své vlastní životy: s láskou, soucitem a radostí. A ať jeho vzpomínka zůstane s námi a inspiruje nás k tomu, abychom byli lepšími lidmi.

V tuto chvíli smutku a ztráty se modlíme za Alana Daltona. Modlíme se za sílu a pokoj pro všechny, kteří truchlí.“

Nakonec kněz pronesl něco v latině. „In paradisum ducant te angeli; et sancti te suscipiant manus suae. Requiescat in pace.“ A udělal křížek nad hrobem. Komisař příliš latinsky neuměl, ale pochopil, že mají zesnulého andělé dovést do ráje a ať odpočívá v pokoji…

Smuteční řeč byla krátká, nijak zvláštní, ale neurazila. Kněz svojí práci odvedl a víc se od něj očekávat nedalo. Carl Dawson měl nutkání vystoupit a sám o svém příbuzném něco říct. Nemohl se však hned prozradit před všemi lidmi.

Čtyři chlapi v kvádrech poté spustili rakev na dno dvoumetrové jámy a jeden doběhl do auta pro připravený koš květin. Všichni smuteční hosté, účastníci pohřbu, postupně do hrobu hodili po jedné květině.

Detektiv ještě chvíli postával na místě a přemítal si v hlavě různé myšlenky. Bylo mu Alana líto, kéž by si s ním mohl alespoň naposledy promluvit. Zařekl se proto, v duchu postávající nad jeho tělem, že pokud za jeho smrt někdo snad může, pomstí ho.

Při odchodu ze hřbitova Carla Dawsona odchytil nějaký muž. Představil se jako přítel zesnulého a pozval detektiva na smuteční hostinu. Měla se konat na nedalekém statku. Skvělá příležitost zjistit víc, proto bez otálení pozvání ihned přijal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Šarlatový příliv**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.